

Arrest

nr. 140 387 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 november 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 26 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. M. DUBOIS die loco advocaat Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 28 december 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2004 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd haar op 06.09.2010 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende ales in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier wordt opgevangen door haar zus (van Nederlandse nationaliteit) en diens man (van Belgische nationaliteit). Zij haalt tevens aan dat zij een gezin vormt met deze personen. Zij haalt in deze context ook art. 8 EVRM aan. Er dient echter te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt verder nog aan dat haar ouders, andere broers en zussen en haar meerderjarige kinderen allemaal in Noord Europa zou wonen (te weten Nederland, België en Duitsland). Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom deze situatie haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. Betrokkene haalt verder nog aan dat zij geen familie meer zou hebben in Marokko. Ook dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet de nodige bewijsstukken voorlegt die dergelijke bewering kan ondersteunen. Bovendien dienen wij op te merken dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn geveld. Het is echter aan de verzoekster om deze overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van

State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert.

Het bestaan van de richtlijn 2004/38 op zich kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die verklaart waarom verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst teneinde er een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet. Betrokkene kan zich overigens niet dienstig beroepen op de richtlijn 2004/38; zij is geen begunstigde zoals omschreven in artikel 3.1 van de richtlijn. Betrokkene is geen onderdaan van een lidstaat van de Unie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij zich zeer goed geïntegreerd zou hebben, dat zij het Nederlands goed zou begrijpen, dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij spontane sollicitaties heeft gedaan, dat zij graag gezien zou zijn en dat zij haar centrum van belangen al hier zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 26 november 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 28 december 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van B.N. - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S.K. (...) nationaliteit Marokko

Het bevel. gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van .België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal! Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven:

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1 ° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar synthesememorie in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel werpt zij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. In een vijfde middel werpt verzoekster de schending op van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

Gelet op hun nauwe samenhang worden deze vijf middelen samen onderzocht en besproken.

Ze worden als volgt samengevat:

De verzoekster voert aan dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de juiste en vaststaande rechtspraak en heersende instructies aangaande de betekenis van het begrip "buitengewone omstandigheden". Verzoekster betoogt dat zij in november 2004 in het Rijk is aangekomen, het nooit meer verlaten heeft en dat het centrum van haar belangen hier is gesitueerd. Naast haar familie heeft zij talrijke vrienden en kennissen. Dit zijn elementen die werden aangehaald als buitengewone omstandigheden.

Aldus verzoekster heeft de gemachtigde haar aanvraag onterecht onontvankelijk verklaard en verwijst zij verder naar de instructie van 19 juli 2009 daar zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en eveneens valt onder toepassing van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

Wat betreft artikel 8 EVRM, verwijst verzoekster opnieuw naar haar verblijf in het Rijk sinds 2004 en naar het feit dat zij een feitelijk gezin vormt met haar zus, die legaal in België verblijft net als haar andere zussen en broers. Zij stelt dat in casu enkel op standaardwijze de door haar aangehaalde argumenten werden herhaald, maar dat niet naar het belang van de vreemdeling werd gekeken. Artikel 8 EVRM beschermt niet enkel het gezinsleven maar ook het privéleven, met name sociale banden. Men kan de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. Er is geen belangenafweging terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat de gemachtigde heeft gedaan. Verzoekster stelt verder dat de schending van artikel 8 EVRM niet in verhouding is met het nagestreefde doel. Verzoekster heeft geen gewelddadige feiten gepleegd en haar banden met het moederland zijn uiterst summier, om niet te zegen nihil. Het leven hier en de banden met België zijn volgen haar daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, werkwilgheid, de familie en vrienden- en kennissenkring in België. Zij meent dat ze zich terecht kan beroepen op artikel 8 EVRM.

Verzoekster acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat de bestreden beslissing duidelijk niet alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking neemt. Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de zorgvuldigheidsplicht. Verder stelt zij dat de beslissing tot onontvankelijkheid tot stand kwam op basis van een eerdere summiere en gestandaardiseerde analyse van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens haar geenszins dat de gemachtigde zijn besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake diene gegevens.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd. Zij geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de opgeworpen schending. Zij stelt dat, bij nalezing van de bestreden beslissing, zij tot de conclusie komt dat de motieven die erin worden aangehaald niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn. De bestreden beslissing is "eerder beperkt" gemotiveerd. De belangen van de burger mogen niet onnodig worden geschaad, vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Zij stelt dat het vanzelf spreekt dat haar belang levensgroot is, met name dat zij hier in België mag verblijven. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde in casu niet, hoewel gezien de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde de motivering uitgebreid moet zijn. Wat betreft het evenredigheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geeft verzoekster een eerder theoretische uiteenzetting.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoekster tevens geschonden acht.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De vreemdeling heeft de plicht om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Met haar betoog omtrent haar lang verblijf in België sinds 2004 waar zij het centrum van haar belang heeft en talrijke vrienden en kennissen, herhaalt verzoekster in wezen de elementen en argumenten van haar aanvraag, vermeld in punt 1.1. , maar zij toont hiermee niet aan dat het voor haar omwille van deze elementen en argumenten zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om haar aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. De bestreden beslissing bevat dienaangaande een uitgebreide motivering die door verzoekster niet op concrete wijze wordt weerlegd: “

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw, ni. dat zij zich zeer goed geïntegreerd zou hebben, dat zij het Nederlands goed zou begrijpen, dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij spontane sollicitaties heeft gedaan, dat zij graag gezien zou zijn en dat zij haar centrum van belangen alhier zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De stelling van de gemachtigde dat de door verzoekster aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Het lang verblijf van verzoekster en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn dus elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de gemachtigde van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aangevoerde elementen van lang verblijf, integratie en sociale bindingen in België. In het licht van wat hierboven werd gesteld toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. De gemachtigde wijst er vervolgens terecht op dat die elementen wel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek van de aanvraag ingediend in het land van herkomst, conform artikel 9, lid 2, van de vreemdelingenwet.

3.5. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familie- en privéleven van verzoekster. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Hierbij moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in de beantwoording van de vraag of de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Tenslotte merkt de Raad op dat artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoeksters verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met het door haar aangevoerde familieleven en privéleven en dat een belangenafweging heeft plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of deze aangehaalde elementen een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaken die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen.

De gemachtigde verwierp de aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheden.

Daarbij blijkt dat de gemachtigde het bestaan van een familieleven tussen verzoekster en haar zus niet uitdrukkelijk betwist, maar dat hij stelt dat *“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Vervolgens argumenteerde de gemachtigde dat het gegeven dat haar ouders, andere broers en zussen en haar meerderjarige kinderen allemaal in Noord-Europa wonen, niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid aangezien verzoekster, volgens de gemachtigde, niet aantoont waarom deze situatie haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Dit motief vindt steun in het administratief dossier en wordt niet betwist.

Het betoog dat verzoekster geen familie meer zou hebben in Marokko wordt eveneens niet aanvaard omdat de gemachtigde vaststelt dat er geen bewijsstukken worden voorgelegd die deze bewering ondersteunen. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Het is verder niet kennelijk onredelijk om te stellen dat het verblijf, de integratie en de opgebouwde banden in België geenszins kunnen worden vergeleken met haar relaties van herkomst, minstens tonen verzoekster het tegendeel niet aan. Verzoekster geeft, met haar betoog dat zij in België het centrum van hun belangen heeft, enkel aan dat zij het niet eens is met die beoordeling maar daarmee betwist noch weerlegt verzoekster op ernstige wijze de vaststelling dat zij ruim 40 jaar in Marokko heeft verbleven. Aangezien verzoekster, geboren in 1962, pas in 2004 in België aangekomen, is het dan ook niet onwaarschijnlijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar verblijfsaanvraag, zoals in de eerste bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld.

Tot slot argumenteerde de gemachtigde dat verzoeksters' integratie, werkwilgheid, sociale bindingen en het feit dat ze in België het centrum van haar belangen heeft, wat elementen betreffen die deel uitmaken van haar privéleven, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet worden behandeld. Uit wat in punt 3.4 wordt besproken blijkt dat verzoekster niet aantoont dat deze elementen van lang verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen het voor haar zeer moeilijk dan wel onmogelijk maken om haar aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Vastgesteld moet worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, enkel een eventueel tijdelijke verwijdering inhoudt wat betekent dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familie- en privéleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekster wijst enkel op het gegeven dat zij volledig ten laste valt van het gezin waar zij feitelijk deel van uitmaakt maar met dit weinig concreet betoog toont verzoekster niet aan dat haar familiale, persoonlijke, sociale, economische banden onherstelbaar worden beschadigd bij een tijdelijke terugkeer, noch weerlegt zij het motief dat het weinig waarschijnlijk is dat ze geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing over haar verblijfsaanvraag. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar familieleden, vrienden en kennissen en haar familie- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Voorts moet worden gewezen op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Marokko verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hindernissen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen op dezelfde datum werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde datum werden betekend, waaruit de samenhang van beide bestreden beslissingen blijkt.

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat de belangenafweging, vereist onder artikel 8 EVRM, heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoekster, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van haar verblijf. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. De vaststelling dat de verzoekster zich op onregelmatige wijze in het Rijk bevindt, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

Er moet tenslotte worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het voorgehouden familie- en privéleven zoals zou zijn ontwikkeld in België, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, staat nog steeds open. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde ten onrechte oordeelde: *“Er dient echter te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”*

3.6. Verzoekster meent dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie en dat ze valt onder een situatie zoals omschreven in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn waarbij ze verwijst naar de instructie van 19 juli 2009. De Raad wijst erop dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Verzoekster kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat zij voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat zij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien deze redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. (cfr. RvS nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434 van 13 maart 2012; RvS, nrs. 218.922 en 218.923 van 17 april 2012; RvS 5 juni 2012, nr. 219 608, nr. 220 182 en nr. 220 181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Wat betreft de stelling dat *“zoals algemeen bekend (...), heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder voornoemde instructie te zullen eerbiedigen”* en *“dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris De Block, als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben de stelling ingenomen dat de criteria van de instructie van 2009 nog steeds gelden voor wie er aan voldoet”* dient te worden vastgesteld dat dit om een eenzijdige verklaring gaat dewelke geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Zodoende vermag verzoekster hier geen middel uit putten gelet op het feit dat niet aangetoond is dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft. Waar verzoekster meent dat haar vertrouwen en verwachtingen opgewekt door deze

verklaringen, doorkruist worden, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoekster zich niet op kan beroepen om tot de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

Verzoekster kan verder geen schending van het vertrouwensbeginsel of rechtszekerheidsbeginsel grondvesten op wat er op een website van vreemdelingenrecht.be zou figureren als aanvaarde buitengewone omstandigheden. De gemachtigde dient artikel 9 bis van de vreemdelingenwet niet toe te passen op een wijze dat vreemdelingenrecht.be laat uitschijnen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet kent geen bindende voorwaarden, maar wordt gekenmerkt door de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde terzake waarbij elk dossier op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar was of dat in haar hoofde verwachtingen werden gecreëerd door de gemachtigde.

Tenslotte merkt de Raad op artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn in Belgisch recht werd omgezet, en dat de mogelijkheid voor verzoekster openstaat om heden een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet.

3.7. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering. Verzoekster maakt met haar louter beweringen en theoretisch betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Verzoekster toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

In het licht van wat hierboven werd besproken toont verzoekster bijgevolg niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van de middelen is reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde voor de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat

het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES